

tosan, szinte dédelgető kímélettel az ágról letépi, a ládába teszi, mindez Gáspárt ószintén elgyönyörködtette. Hogyan lehetne erre a kertre haragudni? Mikor minden olyan szép.

— Mindig ennyi gyümölcs terem itt? Ilyen sok? — kérdezte tovább. — Hány mázsa lehet ezeken a fákon?

— Gondolom, tizenöt, tizenhat.

— Az igazán szép.

— Szép. Messziről. Például... onnan fentről. Ahonnan maga nézi.

— Az ám, csakhogy én onnan nem láthattam, mennyi van a fákon, és hogy milyen szépek.

— Pedig pont maga mondta, hogy... majdnem mint az Isten. Mert onnan mindent lát és mindent tud.

Szedték a barackot, közben beszélgettek. Az asszony kioktatta Gáspárt, melyiket szedje le, melyiket hagyja a fán. A színéből megismerni, melyik az érett. „Ez magának érett? Kemény, mint a kő.” Gáspár nem tudott megbékülni azzal, hogy szerinte éretleneket, keményeket is leszedjenek. „Jó lesz az a pestieknek” — oktatta Eta. „Ha egy kicsit is pirosas az egyik oldala, szedje csak bátran. Mit gondol, ha itt a fán hagyjuk megérni, mi lesz belőle, mire a boltokba kerül? Majd megérik a hűtőházban meg a vagonban, míg Pestre ér.” Gáspár kérdezősködött, az asszony felelgetett. — Gáspárt valóban érdekelte minden, ami a barackról eszébe jutott. Az asszony meg értett a gyümölcsökhöz. Mert voltak itt almafák is, sőt néhány szilvafa is ácsorgott a kert szélében. „Azokat utálom — jegyezte meg Eta —, mert megenni nem győzzük, eladni nem érdemes, így aztán pálinkát kell főzetni belőle, én meg nem szeretem a pálinkát, de még a szagát se bírom.”

— Nem szeretem... nem szeretem... maga mindenre csak azt mondja: nem szeretem.

— Nem hát. Mert csak a munka, a gond meg a nyűg van vele. Mindennel. És mindenre magam vagyok. Egyedül. Csak a permetezéshez hívok segítséget, mert azt már végképpen nem bírom. Meg nem is akarom csinálni.

Gáspár a hallottakon elgondolkozott. Nem vitás, csakugyan sok munka lehet egy ilyen kerttel. De az asszony folytatta.

— Holnap hajnalban is...

— Azt már említette. Hogy milyen nehéz lesz kitolni az útra a kiskocsit. Figyeljen csak ide... mondanék valamit...

De nem folytathatta. A ház felől, a kert kapujából kiáltozás hallatszott. Az öregember állt a kertajtóban, fogta a kapufélfát, errefelé fordította az arcát.

(Folytatjuk)

